

τὸ πῦρ σε ἔξηφάνισε, τὰ κάλλη σου φθονοῦσα,
··· καὶ τῶν θυῶν τὰ στόματα τὴν θλασφημοῦν ἀκόμη . . .

Τρέχει δὲ Παῦλος πρόθυμος νά σε παρηγορήσῃ
τοῦ θείου ἀγίασματος προσφέρων σοι τὸ πόμα·
τὸν ὑπεδέχθης θύνσκουσα, πλὴν τὸ θολόν σου ὅμμα
δὲν ἡδυνήθη καὶ αὐτὸς νά τὸ ζωογονήσῃ.

Καὶ ἵδη κεῖται ἔρημος, ἔτρον νεκροταφεῖον,
τὸ σκήνωμα πεντήκοντα κατοίκων μυριάδων,
καὶ οὐδὲ θάμνος φαίνεται, διόπου πυκνῶν συστάσιων
ἐκ κυπαρισσών ἔρισθαι τὸ Κράνειον ἀγρίων.

Ποῦ εἴναι ἔκεινοι οἱ καὶροὶ ὡς Κύπρις ἐρασμία
διπότε ἀνεδύεσθαι ἐκ τοῦ θυμοῦ τῶν πόντων,
γνωμεπτῶν δὲ ἔθαμβος δ κόσμος τῶν πλεόντων
ἔλατρεύεις τοῦ στήθους σου τὰ κάλλη τὰ παντοῖα ; . . .

Παρῆλθον ἀνεπιστρεπτεῖ . . . καὶ ἔμειν' αὐτὸς δὲράχος
γυμνὸς, πλὴν ἀναυκήσεων θραυαλγῶν ταμεῖον,
καὶ ἔρημιτης ἀειδός ἐπὶ κιτίνων θρύων
τὴν δόξαν σου θρηνολογῶ, καθημενος μονάχος.

Ἀνέσην πάλιν μετὰ σοῦ, Εἰρήνη ! τὴν εἰκόνα
θυανύσης ἀρχαιότητος δεικνύς ἐνώπιόν σου,
προσήλων τὸν δρθαλμὸν ἐπὶ τῶν δρθαλμῶν σου,
καὶ ἔκειθεν μὲν ἀπεκρίνοντο τὰ δάκρυά σου μόνα.

“Οταν δὲ ἡτένισας τὴν γῆν, ἐφ' οὓς ἐναπετέθης
νεκροφανής, ἀκίνητος σταθεῖσα καὶ τὴν χειρα
δρέγουσά μοι τρέμουσαν «ἄγ ! διὰ τί ή μοῖρα
μὲν ἔφεισθη, εἶπες, διατί σωτήρ μου Σὺ εὑρέθης ; ”

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ

ΕΙΣ ΤΑ ΠΕΡΙΧΩΡΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ.

ΤΟΝ παρελθόντα Αὔγουστον δὲ κόσμος θλοεστρεχεῖν εἰς τὰς ἔξοχὰς ἐξ αἰτίας τοῦ μπερδοίλικοῦ καύσωνος· οἱ μὲν ἀριστοκράται εἰς τοὺς πύργους των, οἱ πλούσιοι κτηματίαι εἰς τὰ κτήματά των καὶ οἱ ὄλλοι ἀλλοι, ὅπως ἔκαστος ἡδύνατο ἀναλόγως τῆς κατασάσσεως του. Οἱ δὲ τῆς ἐργατικῆς τάξεως, ἐργαζόμενοι κατὰ τὰς ἔξημέρας τῆς ἑδομάδος, ἔμμα ἔθιανεν ή Κυριακὴ ἐστιθάζοντο πέντε ή ἔξι εἰς ἐν ὅχημα καὶ κατημένοντο εἰς τι προάστιον, ἐκεῖθεν δὲ πεζῶς καὶ μπό μάλις λαμβάνοντες τὸ γεῦμά των, ἔτρεχον εἰς τὴν ἔξοχὴν ὁδεύοντες ὑπὸ τὸν καύσωνα τοῦ ἡλίου καὶ ζητοῦντες χλόην καὶ σκιάν, διότι ὡς γνωστὸν οἱ Παρισινοὶ δὲν εὐχαριστοῦνται νὰ γευματίζωσιν εἰς τὴν ἔξοχὴν ἐντὸς δωματίου, ἀλλὰ θέλουν καθαρὸν ἀέρα καὶ πρασινάδα. Τέλος πάντων ἀφοῦ πολυτρόπως ἐταλαιπωροῦντο καὶ ἐλεσσαγῆς ἐγενυμάτιζον, ἀπεφά-

σιζον νὰ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἐπειδὴ ἀμαξαι δὲν ὑπῆρχον εἰς τὰ προάστια ἔφθαναν εἰς τὴν πόλιν ἀποστολικῶς καὶ ἴδρωτι περιγρεόμενοι, ἀλλὰ καὶ λίγαν εὐχαριστημένοι διτὶ διεσκέδασαν μίαν ημέραν εἰς τὴν ἔξοχήν.

Ἐν μιᾳ λοιπὸν τῶν ημερῶν κατέβαινον ἐκ τῶν βουλεθαρίων καὶ διὰ νὰ μὴ ἐμποδίζωμαι ἀπὸ τοὺς διαβάτας, οἵτινες ἐθάδιζον εἰς τὴν σκιάν, ἐπροτίμησα νὰ ἐκτεθῶ εἰς τὸν ἥλιον. Έκεῖ ἔνας νέος μὲ δράττει ἀπὸ τῆς χειρός.

— Δόξει τῷ Θεῷ ! εἰς καλὴν ὥραν σὲ εὐρίσκω, φωνάζει, Ήλίος μαζί μου, πρὸ πολλοῦ μοὶ τὸ οὐπεσχέθης, ἀλλὰ τώρα σὲ κρατῶ καὶ δὲν σὲ ἀφίνω πλέον.

— Ποῦ θέλεις νὰ μὲ φέρης φίλτατε Αὔγουστε;

— Εἰς τὸ χωρίον τῆς θείας μου· ἐκεῖ σήμερον θὰ ὑπάγω, καὶ ἐπειδὴ μοὶ ἔδωκες τὸν λόγον σου διτὶ θὰ ἔλιθης νὰ διατοίψης δλίγας ημέρας μαζί μας, θὰ περάσω μὲ τὸ ἀμάξιον μετὰ μίαν ὥραν νὰ σὲ παραλάβω . . . Επακτοποίησα τὰς ὑποθέσιες ὃστε νὰ εἴμαι ἐλεύθερος πέντε δλοκλήρους ημέρας καὶ τὸ Σάββατον ἐπιστρέφομεν. Εμπρὸς, μὴ σκέπτεσαι, θὰ ἔλιθης μαζί μου καὶ σου ὑπόσχομαι διτὶ θὰ διασκεδάσης ἔξαίρετα.

— Δὲν ἔχω δύμας τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω τὴν θείαν σου.

— Ή μὴ σὲ μέλλει ! ή θεία μου θὰ καταχαρῇ δταν σὲ ιδῆ . . . πολλάκις ἀνέφερα διτὶ θὰ ὑπάγης νὰ τὴν ἐπισκεφθῆς . . . εἰς τὴν οἰκίαν της θὰ εῦρης συναστροφὴν ἐκλεκτὴν, πρὸ πάντων ἔνα γέροντα δικηγόρον σοφώτατον, πολυμαθέσατον καὶ γινώσκοντα τὴν ἴστορίαν τῶν μερῶν ἐκείνων κατὰ τὸ διάστημα δέκα αἰώνων· εἶναι, φίλε μου, ζῶσα κιβωτὸς, ἐκτὸς δὲ τούτου καὶ ἔνα γειτοναὶ φαιδρότατον, εὐτράπελον, ἐπιδέξιον κυνηγὸν καὶ ἀμύνητον εἰς τὴν ἀλιείαν. Ή θεία μου, σὲ θείαι, δὲν μένει ποτὲ μόνη, διότι οἱ κάτοικοι τοῦ χωρίου καὶ τῶν περιγάρων εἶναι κοινωνικῶτατοι ἄνθρωποι.

— Φοβοῦμαι, φίλε μου, διτὶ θὰ στενοχωρῇδι ἐν μέσῳ τόσῳ ἐκλεκτῆς δμηγύρεως, ἐπειδὴ ἔγω, καθὼς λέγει δ Μοντέσκιος, εὐχαριστοῦμαι ἐκεῖ, ὅπου μεγάλη ἐπίδειξις πνεύματος δὲν ἀπαιτεῖται.

— Σοὶ λέγω καὶ πάλιν διτὶ θὰ διασκεδάσῃς ! ἐκτὸς τούτου ἐννοεῖς διτὶ εἰς τὴν ἔξοχὴν ὑπάρχει ἀπόλυτος ἐλεύθερία, καθείς κάμει διτὶ θέλει ! Λοιπὸν εἴμεθα σύμφωνοι, μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἔλιθω νὰ σὲ παραλάβω.

Τρόπον ὑπεκφυγῆς δὲν ἔθλεπον. Τοιαῦτα ἀποτελέσματα ἔγουσιν αἱ ἀφρόνως διδόμεναι ὑπεσχέ-

τεις! Η πρέπει νὰ τὰς ἐκτελέσμεν ἐπὶ τέλους, η νὰ φεύγωμεν αἰωνίως ἐκείνους πρὸς τοὺς δόποιους τὰς δίδομεν.

Τέλος πάντων ὑπεργέθην εἰς τὸν Αὔγουστον, ἐκεῖνος δὲ ὑπερεχάρη καὶ μὲ ἀπεχαιρέτησε λέγων:

— Μετὰ μίαν ὥραν ἔρχομαι. Ἐγὼ τότε ἐπέτρεψε ψυχὴ τὴν οἰκίαν μου σκεπτόμενος ὅτι πιθανότατα θήθελον διασκεδάσει εἰς τὴν ἔξοχὴν αὐτὴν, διότι δὲ Αὔγουστος ἡτο ζωηρότατος νέος καὶ ἐπομένως δὲν θὰ ἐσύγχαζε τόσον εἰς τὴν θείαν του, ἐὰν η συναστροφὴ της ἡτο πληκτική.

Ο φίλος μου ἐφάνη ἀκριβής, ηθὺς καὶ κατὰ τὴν μίαν μετὰ μετρηθίαν ἀνεχωρήσαμεν.

— Δὲν μοὶ λέγεις ἀληθινὰ, ποῦ εὑρίσκεται τὸ χωρίον τῆς θείας σου; μοὶ τὸ εἶπες ἄλλοτε, ἀλλὰ τὸ ἐλησμόνησα καὶ τώρα τρέχω χωρὶς νὰ τῇσύρω ποῦ μὲ φέρεις.

— Σὺ, δοτες ἀρέσκεσαι εἰς τὰς δραίας τοποθεσίας καὶ εἰς τὰ δάση, θὰ γοντευθῆς, θὰ ιδῃς τόπον ὅλως γραφικῶτατον! τὴν Βερβερίαν.

— Πρὸς Θεοῦ! τί λέγεις; η Βερβερία κείται μακρότερα καὶ τοῦ Σαΐν-Κλοῦ καὶ τῶν Βερσαλλιῶν!

— Εὖνοεῖται διότι θὰ δικινύσωμεν δέκα τέσσαρας ἀλοκλήρους λεύγας! — Δεκατέσσαρας λεύγας! .. αὐτὴ, ἀδελφέ, εἴναι σωστὴ ἐκστρατεία! — Θὰ φιάσωμεν, ἐκεῖ ἐντὸς πέντε ώρῶν ... δηλαδὴ ἀκριβῶς τὴν ὥραν τοῦ γεύματος.

Δὲν μὲ εὐχαρίστησε πολὺ αὐτὴ η ἀγγελία, διότι ἐὰν πλήξω εἰς τὴν Βερβερίαν δὲν θὰ ηγει τόσον εὔκιλον νὰ ἐπιστρέψω εἰς Παρισίους ἀπὸ τὸ ὄχρον τοῦ κόσμου! Ἀλλὰ τί νὰ γίνη; τὰ γενόμενα οὐκ ἀπογίνονται ἐρωτῶ λοιπὸν πάλιν τὸν φίλον μου.

— Δὲν μοὶ λέγεις, Αὔγουστε, πῶς σὺ δὲ φίλος τῶν θεάτρων καὶ τῶν Παρισικῶν ήδονῶν, σὺ δοτες ἄλλοτε μάλιστα μοὶ ἔξερχοάσθης ὅτι δὲν ἔστανεσο μεγάλην κλίσιν εἰς τὴν ἔξοχήν, πᾶς, λέγω, σὺ τώρα συγνάζεις τότῳ πολὺ εἰς τὴν θείαν σου;

— Τὰ τῆς δράσσεως εἴναι εὐμετάβλητα, φίλε μου! τώρα μοὶ ἀρέσκει η ἔξοχή, πλὴν τούτου, ἐλησμόνητα νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι η θεία μου ἔχει καὶ θυγατέρα, μίαν δραίαν δεκαπενταετῆ νέαν... τὴν Ἀδελίνα... θὰ ιδῃ πόσον δραίους δρθαλμούς έχει η ἔξαδελφη μου! ..

— Τώρα ἐννόησα διατὸν ἀγαπᾶς τὴν ἔξοχήν!.. γάριν τῶν δραίων δρθαλμῶν τῆς ἔξαδελφῆς σου.

— Ἀπὸ σὲ μυστικὰ δὲν ἔχω μάθε λοιπὸν ὅτι ἀγαπῶ τὴν Ἀδελίνα καὶ ἔλπιζω μίαν ήμέραν νὰ τὴν νυμφευθῶ, ἀν καὶ ἐκείνη αὐταποκριθῆ εἰς τὸν ἔρωτά μου... ἀλλὰ πρὸς θεοῦ σιωπή!.. διότι

ἡ θεία μου εἶναι αὐτηροτάτη, εἶναι ἄλλος κέρθερος τῆς θυγατρός της, καὶ ἀν μυρισθῆ ὅτι ἀγαπῶ τὴν Ἀδελίνα, ίσως δὲν θὰ μὲ ἀφήσῃ πλέον νὰ συνομιλῶ μαζί της.

— Νὰ μὴ ἀμφιβάλλῃς περὶ τὰς ἐχεμυθίας μου. — Άληθινὰ ἐλησμόνησα νὰ σὲ ἐρωτήσω ἀν παιζῆς τὴν κοντέρα. — Εὐίστε παιζώ, ἀλλὰ πρὸς τί ἐρωτᾶς;

— Διότι η θεία μου ἀγαπᾷ πολὺ τὴν κοντέρα — Εστω, ἀλλ' ἐννοεῖς ὅτι εἰς τὴν ἔξοχήν δὲν ἔχω διάθεσιν νὰ γαρτοπαίζω. — Ο, ἐκεὶ είσαι πάντη ἐλεύθερος νὰ κάμης διπλάσιας.

Ο Αὔγουστος μαστίζει τὸν ἵππον του καὶ τὸ ἀμάξιον τρέχει ὡς ἀνεμος, ὁστε ἐφθάσαμεν εἰς Βερβερίαν τὴν ἔκτην ὥραν καὶ ἐν τέταρτον. Ή οἰκία τῆς κυρίας Κ... παρὰ τὴν εἴσοδον τοῦ χωρίου κειμένη εἶναι τετράγωνος, εὐρύχωρος, καλῶς συντετηρημένη, ἐνῷ δὲ εἰσερχόμεθα εἰς τὴν λιθόστρωτων αὐτῆς αὐλὴν φοβερὸς μολοσσός ὅρμῃ κατ' ἐμοῦ ἀλλ' ἐν κακιῷ προλαβὼν διθυράρδης ἔσωσε τὰς κνήμας μου ἀπὸ τοὺς διδόντας τοῦ ζώου.

— Μήπως γευματίζουν; ηρώτησε τὸν θυρωρὸν δι σύντροφός μου.

— Ναι, κύριε, πρὸ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, εἰς τὰς ἔξαδελφές, κατὰ τὴν συνάθεταν...

— Α, διάβολε, κακὴ εἰδῆσις! εἶπεν δὲ Αὔγουστος, καὶ ἔστη τολκαντεύμενος ἐν μέσῳ τῆς αὐλῆς

— Τί ταράττεσαι, τῷ λέγω, τὰ πράγματα ἔρχονται κατ' εὐχὴν, διότι ήμετες δὲν ἐγευματίζαμεν καὶ τοὺς εὐέργομεν εἰς τὸ γεῦμα! ἐγὼ μάλιστα πεινῶ φοβερά.

— Ναι, τὸ καταλαχυνόνω... καὶ ἐγὼ πεινῶ τέρζωμεν λοιπὸν νὰ προφύτασωμεν. Άληθινά, εἰπέ μοι, Γιάννη, μήπως η θεία μου ἔχει εἰς τὸ γεῦμα καὶ φίλους;

— Τοὺς συνειθυμένους, δηλαδὴ τὸν κύριον Γρηγορίον καὶ τὸν γείτονα κύριον Δεσσούσσωνα... Α, ἐλησμόνησα! εἴναι ἀκόρυ καὶ ἐκείνη η κουφή... η κυρία Καλογερεῖ.

— Ταῦτα λέγοντος τοῦ θυρωροῦ, ἀπωθῶ ἐγὼ τὸν φίλον πρὸς τὴν θύραν ἀλλ' ἐκεῖνος ἀγνίνα εἰσέλθη εἰς τὴν οἰκίαν, μὲ λαυρίσαντι ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ μὲ σύρει πρὸς τὴν αὐλὴν φωνάζων ἐνταυτῷ

— Γιάννη! ἀπίζευξε τὸ ἄλογο, καὶ φέρετο εἰς τὸ ἀχοῦρο; καὶ μὴ εἰπῆς τίποτε εἰς τὴν θείαν, διότι ήμετες θὰ ἐπιστρέψωμεν μετ' ὀλίγον.

Ο Αὔγουστος ἔξερχεται καὶ ἐγὼ τὸν ἀκολουθῶ λέγων·

— Τί σημαίνει πάλιν τοῦτο, δὲν μὲ λέγεις; ἀντὶ νὰ καθήσωμεν εἰς τὸ γεῦμα φεύγομεν, ἐνῷ μάλιστα ἔγῳ ἀποθηκάω ἀπὸ τὴν πελναν̄ ἐξήγησόν μοι, σὲ παρακαλῶ ἀυτὸ τὸ αἴνυμα.

— Ιδοὺ, φίλε μου, τί τρέχει. Ή θεία μου ἂν καὶ εἶναι ἀγαθωτάτη, ἔχει ὅμως καὶ τὰς ἴδιοτροπίας της· ὅταν παραδείγματος χάριν προετοιμάσῃ γεῦμα διὰ πέντε καὶ παρουσιασθῶσιν ἐξαίφνης ἐπτά, στενοχωρεῖται πολὺ, διότι νομίζει ὅτι δὲν θὰ ἀρκέσῃ τὸ φαγητὸν ἢ ὅτι θὰ στενοχωρηθοῦν εἰς τὴν τράπεζαν. Τί τὰ θέλεις, εἴναι ἴδιοτροπίκι, αἰτινες εἰς τοιαύτην ἥλικιν δὲν θεραπεύονται. Ἐκτὸς τούτου δὲν θέλει νὰ τὴν ἐνοχλῶσιν ὅταν γευματίζῃ, ἐπομένως ή παρουσία μας θὰ τὴν κατετάρχεται . . . Μοὶ φάίνεται λοιπὸν ὅτι πρὸς ἀποφυγὴν ὅλων τούτων τὸ ἀπλούστερον μέσον εἶναι νὰ ἐπιστρέψωμεν ἀφοῦ τελειώσῃ τὸ γεῦμα. . . Μὴ ἀνησυχῆς ὅμως διόλου, διότι θὰ γευματίσωμεν ἐξαίρετα. Ο! εἰς τὴν Βερβερίαν ὑπάρχουσι λαμπρὰ ἐξενοδοχεῖα . . . ἐλλεθεράς μαζί μου, ἐλλέθε!

Ἀπὸ κακὴν ἀρχὴν καλὸν τέλος δὲν προοιωνίζουμε! Μοὶ εἶπεν ὅτι εἰς τὴν οἰκίαν τῆς θείας του ὑπάρχει ἀπόλυτος ἐλευθερία καὶ μεγίστη ἀφέλεια, καὶ ὅμως δὲν τολμῶμεν νὰ εἰσέλθωμεν, διότι κάθηται εἰς τὸ γεῦμα . . . Α! τῇ ἀληθείᾳ, ἀν εὑρίσκετο πρόχειρον ἐν ὅχημα, νομίζω ὅτι θὰ ἐπέστρεψον ἀμέσως εἰς τὴν πόλιν. Πλὴν, ὑπομονή.

Ο Αὔγουστος ἐν τούτοις μὲ δῦνηγει εἰς τὸ καλλίτερον ἐξενοδοχεῖον τοῦ χωρίου, ὃπου δὲν ὑπάρχει πύρ εἰς οὐδὲ μίαν ἐστίαν τοῦ μαχητηρίου καὶ μόλιν τοῦτο ὁ ἐξενοδόχος μας θεσμοῖς ὅτι μετὰ δύο λεπτὰ τὸ γεῦμα. Ή να καὶ ἔτοιμον ἐκάθησα λοιπὸν μὲ ἀρκετὴν δυσθυμίαν, δὲ Αὔγουστος ἐνθουσιῶν διότι εὑρίσκετο εἰς τὸ μέρος ὃπου κατώκει ἡ ἐξαδέλφη τού, δὲν πάντες ἀδιακόπως περὶ αὐτῆς ὅμιλῶν.

Τέλος πάντων μᾶς ἔφεραν τὸν ζωμὸν ἀλλὰ καπνισμένον ἐλεσινά, καὶ μετ' αὐτὸν κρέας διπτὸν τὸ δόποιον δὲν κατώρθωσα νὰ κόψω.

— Άν καὶ ὅλα τὰ ἐπίλοιπα ἐδῶ εἶναι καθὼς τὸ ἐξενοδοχεῖον σόου, εἴπον ἀγωνιζόμενος πάσαις δυνάμεσι νὰ δικμελίσω τεμάχιον κρέατος, λαμπρὰ θὰ διαταράσσωμεν εἰς τὴν ἐξοχήν σου.

— Αρρες νὰ ιδῆς τὴν ἐξαδέλφην μου καὶ τότε ἀν θέλησις εἰπὲ ὅτι σὲ ἡπάτησα!

Εἴμαι, φίλαττε μου, λίαν πεπεισμένος. ὅτι ή ἐξαδέλφη σου δὲν εἶναι καπνισμένη καθὼς ἀυτὸς ὁ ζωμὸς, καὶ ὅτι εἶναι τρυφερωτέρω ἀπὸ τὸ πρόσθιον τοῦτο κρέας· ἀλλὰ τῆς ἐξαδέλφης σου· τὸ πρό-

τερήματα δὲν καλλιτερεύουν δυστυχῶς, τὸ γεῦμά μας.

— Αὐτὸ ὅμως ἐδῶ τὸ δρνίθιον βεβαίως θὰ μᾶς παρηγορήσῃ διλίγον. Τὸ δρνίθιον ἦτο παραπολὺ τρυφερόν, ὥστε διεμελίζετο μόνον του, καὶ ἐπειδὴ δὲν μοὶ ἀρέσκουσι τὰ σεσηπῶτα κρέατα, δὲν τὸ ἡγγισα παντάπασιν· ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐγευματίσαμεν ἀθλιόστατα καὶ δὲν ἔβλεπον τὴν ὥραν, νὰ φύγω ἀπὸ τὸ κατηραμένον αὐτὸ ἐξενοδοχεῖον· ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ Αὔγουστος συμβουλευθεὶς τὸ ὥρολόγιόν του, ἐσυμπέραγε ὅτι τὸ γεῦμα τῆς θείας του ἐτελείωσεν καὶ ὅτι ἐπομένως ἡδυνάμεθα ἀφέως νὰ παρουσιασθῶμεν, ἐπειστρέψαμεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Κ...

Ἄμα εἰσήλθομεν εἰς τὴν αὐλήν, δι σκύλος πάλιν ὕριμης κατ' ἐπάνω μου καὶ πάλιν μὲ σώζει ἀπὸ τοὺς ὁδόντας τοῦ Κερθέρου δι θυρωρός, τὸν διποῖον δι Αὔγουστος ἐρωτᾶ ἐν ἐγευμάτισαν.— Ναι, κύριε, καὶ νομίζω ὅτι τώρα πίνουν τὸν καφέ.

— Ακόμητη εἰς τὸν καφὲ εὐρίσκονται! ἐτραύλισεν δι νέος μου φίλος σταθεὶς ἐν μέσῳ τῆς αὐλῆς, ἀπὸ τὸν φόβον μὴ ταράζῃ πάλιν τὴν θείαν του.

— Άς ευρίσκωνται ὅπου θέλουν· ἔγῳ δὲν ἥλθον ἐδῶ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μὲ δαγκάνουν οἱ σκύλοι· ταῦτα εἰπὼν εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν.

Ο Αὔγουστος ἐνεθαρρύνθη καὶ μὲ παρακολουθεῖ γενναίως, ιδὼν μάλιστα τὴν ὑπηρέτριαν ἐξερχομένην καὶ κομίζουσαν τὰς κύμβας τοῦ καφὲ κενάς, ἀνέπνευσεν ἐλευθέρως· ἐτελείωσε καὶ ή σκηνὴν τοῦ καφέ!

Εἰσήλθομεν ἐντούτοις εἰς τὴν θείαν του. Ή θεία αὕτη εἴναι ὑψηλή, ισχνή, ἔηρα, ὀλη σοφαρά καὶ ὅταν ἀκόμη μειδιᾷ. Οὐχ ἥττον μὲ ὑποδέχθη εὐμενῶς, μοὶ προσφέρει ἔνα σκύμποδα καὶ ἀναγκάζομαι νὰ καθίσω εἰς τὸν κύκλον ἀντικρύ τῆς Αδελίνης· τὴν παρατηρῶ λοιπὸν καὶ μοὶ φάίνεται ὅτι εἴναι εὐειδῆς νέα, σεμνή καὶ ἀλύγιστος καθὼς ή θεία της πλησίον τῆς δόποίκα κάθηται· ἀπὸ πολλὴν μάλιστα σεμνότητα ἐχαιρέτησε τὸν ἐξαδέλφον της ταπεινούμενος ἔχουσα τοὺς ψηφαλμοὺς, ἐκεῖνος δὲ πάλιν δὲν ἐτόλμησε νὰ λάθη τὴν γειρά της καὶ μόνην τὴν θείαν του ἡσπεισθη.

(ἀκολούθειν.)